

Το π(Π)νεύμα του μετώπου

/ Editorial

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

«Εδώ ελεύθεροι ακόμη Αθήναι.

Έλληνες!! Οι Γερμανοί εισβολείς ευρίσκονται εις τα πρόθυρα των Αθηνών.

Αδέλφια, κρατήστε καλά μέσα την ψυχή σας το πνεύμα του μετώπου!».

Αυτές είναι πρώτες φράσεις του τελευταίου ανακοινωθέντος του ραδιοφωνικού σταθμού της Αθήνας, λίγο πριν οι Γερμανοί εισέλθουν στην Πρωτεύουσα. Φωνή αντιπροσωπευτική μιας Ελλάδας που σου έδινε μια αιτία να θυσιάσεις τη ζωή σου, μιας Ελλάδας που φλεγόταν από το όραμα μιας καλύτερης ζωής σε όλα τα επίπεδα και όχι μόνο στο οικονομικό κι ακόμη μιας Ελλάδας που μιλούσε καλά Ελληνικά.

Όσο για τον Κώστα Σταυρόπουλο, τον εκφωνητή των πολεμικών ανακοινωθέντων και της τελευταίας αυτής ανακοίνωσης, ένα είναι βέβαιο: Την ώρα εκείνη, η ψυχή του πρέπει να παλλόταν με εξαιρετική δριμύτητα από πόνο και συγκίνηση, αλλιώς δεν θα ήταν δυνατόν, 80 σχεδόν χρόνια μετά, οι φράσεις αυτές να φέρνουν ακόμη δάκρυα στα μάτια.

Με την εορτή της Πεντηκοστής ολοκληρώνεται και τυπικά η μετά-αναστάσιμη περίοδος, αν και η χαρά του «Χριστός Ανέστη», εκεί που κάποτε κρατούσε καμπόσες εβδομάδες, τώρα έχει ξεψυχήσει ήδη από την Διακαινήσιμο. Ας λέει η Εκκλησία μας πως πυρήνας όλης της διδασκαλίας, όλης της λατρείας και γενικά όλης της ζωής της είναι η Αναστάσιμη χαρά. Οι περισσότεροι από μας, παρά την ειλικρινή μας διάθεση, λίγες μέρες μετά την ευφροσύνη του Καινού Μνημείου, επανερχόμαστε στα τρέχοντα, αφοσιωμένοι ξανά στα μικρά, τα προσωρινά, «τα φθείροντα και ουδέποτε δαπανώμενα» της καθημερινότητας.

Είναι αυτή η επαναφορά μια μορφή ήττας σε έναν ιδιότυπο πόλεμο! Και όπως η θυσία του Αμνού στη Θεία Ευχαριστία δεν είναι λιγότερο θυσία επειδή είναι αναίμακτη, έτσι και οι μικρές και μεγαλύτερες μάχες του κάθε Χριστιανού δεν είναι λιγότερο μάχες, επειδή δεν τρέχει αίμα. Μόνον όποιος, έστω και αμυδρά, συνειδητοποίησε το νόημα του Γολγοθά, είναι σε θέση να αντιληφθεί με τι ποιότητας και τι σφοδρότητας δυνάμεις είναι υποχρεωμένος να αντιπαλεύει καθημερινά.

Σε έναν κόσμο που ψάχνει καθημερινά ενόχους και αποδιοπομπαίους τράγους, ο Εσταυρωμένος δείχνει διαρκώς τον δρόμο της προσωπικής ευθύνης και του συντονισμού των βημάτων του με εκείνα του μεγάλου Αθώου, του Αίροντος την αμαρτία του κόσμου. Το να επωμίζεσαι τις ευθύνες και τις συνέπειες του σφάλματος σου είναι όντως ηρωικό. Το να κάνεις όμως πόνο σου εσύ, έστω και αθώς, την οδύνη που προκάλεσε στον εαυτό του, σ' εσένα και στους άλλους ο

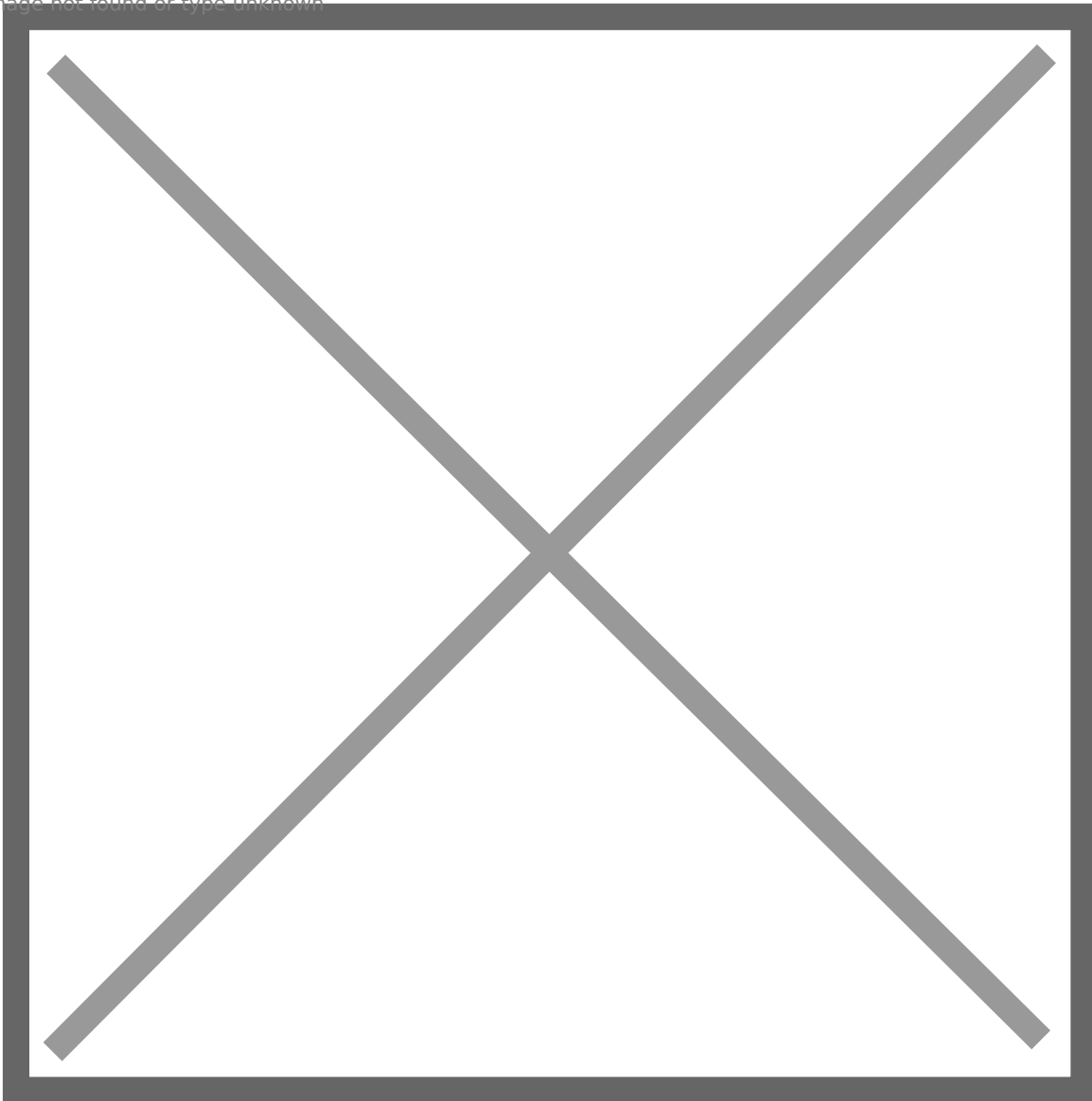
ένοχος συνάνθρωπος, είναι αναμφίβολα πέραν των ανθρωπίνων δυνάμεων.

Σε έναν κόσμο όπου η αυτοκαταξίωση και το κύρος πηγάζουν από το θράσος, την αρπαγή και την αυθαίρετη άσκηση κάθε είδους εξουσίας στον πιο αδύναμο, ο Εσταυρωμένος Αδικημένος υποδεικνύει καθημερινά και κάθε στιγμή το μεγαλείο της σιωπής, της ανοχής και της συμφιλίωσης ακόμη και με τον εχθρό.

Σε έναν κόσμο που καθημερινά εφευρίσκει χίλιες δυο διαστροφές, προκειμένου, να απαλύνει τον πανικό του θανάτου, ο Αναστημένος Διδάσκαλος βρίσκεται διαρκώς πλάι μας και με μια φωνή γεμάτη ευγένεια και γλυκά μάς ψιθυρίζει το «χαίρετε».

Δεν πρέπει να έχει υπάρξει σφοδρότερη μάχη στην ανθρώπινη ιστορία από εκείνη του Χριστιανού με τις αρχές και τις εξουσίες του κόσμου τούτου. Αλλά, πολύ περισσότερο, δεν έχει οπωσδήποτε υπάρξει μάχη στην ανθρώπινη ιστορία, στην οποία ο τόσο συντριπτικά ηττημένος στα μάτια του κόσμου να αποδεικνύεται τόσο απίστευτα θριαμβευτής.

Image not found or type unknown

Στην ταινία «Ένας ήρωας με παντούφλες», ο Βασίλης Λογοθετίδης, στη κορυφαία ίσως στιγμή της Ελληνικής κινηματογραφίας, με βλέμμα που πετάει φωτιές, απευθύνεται στον μαλθακό παρ' ολίγον γαμπρό του και του λέει :

«Στο 'χα πει κι άλλη φορά πως η ζωή είναι πόλεμος!»

Δεν αποτελεί η φράση αυτή κλήση σε ζηλωτικές αστειότητες και κραυγές. Μοιάζει περισσότερο με κραυγή ανάστασης φρονήματος ανδρείου και αγάπης έμπλης δυναμισμού, μεθόδου και διαρκούς εγρήγορσης εναντίον διαλυτικών δυνάμεων της ύπαρξης και πλήρους απαξίωσης του ίδιου του γεγονότος της ζωής .

Το μέτωπο της Αλβανίας και όλα τα μέτωπα των μαχών όπου οι λίγοι και ανυπεράσπιστοι ορθώνονται μπροστά στον κάθε είδους βιαστή της αλήθειας και του δίκιου, πέρα από το απaráμιλλο ιστορικό μεγαλείο που εμπεριέχουν, αποτελούν εικόνες της καθημερινής μάχης όλων των ακέραιων ανθρώπων, που

συνεχίζουν να στέκουν όρθιοι, ακόμη και όταν όλα δείχνουν πως το παν έχει χαθεί. Είναι οι άνθρωποι αυτοί, οι συχνά μόνοι και χλευασμένοι από τους πολλούς και «έξυπνους», αλλά πάντοτε έτοιμοι να αποδείξουν στον Θεό πως η θυσία Του δεν πήγε χαμένη.

Σ' αυτά τα καθημερινά μέτωπα είναι συχνές οι στιγμές που η ψυχή προσεγγίζει τον Άδη και μονή παρηγοριά βρίσκεται εκείνο το «τι κλαίεις;», που άκουσε η Μαγδαληνή. Είναι το Πνεύμα της παρηγοριάς, ο ίδιος ο Παράκλητος της Αληθείας, ο Θησαυρός των εντίμων αγαθών και πράων, ο Χορηγός ζωής που αξίζει κανείς να ζει, Αυτός, που γνωρίζει κάθε στιγμή τους τρόπους να μας θυμίζει πως η σταλαγματιές του αίματος των ήλων πάνω στον Σταυρό, από στίγματα θανάτου έγιναν πηγή ζωής και αθανασίας.

Το μεγαλύτερο πολεμικό μέτωπο στην ιστορία του ανθρώπινου γένους είχε έκταση λίγων μέτρων: Από τον τόπο του Κρανίου μέχρι το μνημείο, το λαξευμένο «εν τη πέτρα». Στο μέτωπο αυτό δόθηκε η μητέρα των μαχών, εκεί κρίθηκε η μοίρα όλων μας. Μάχη της πραότητας εναντίον της κτηνωδίας, μάχη της συγγνώμης εναντίον της εκδίκησης, μάχη της ευγνωμοσύνης εναντίον του θεοποιημένου δικαιώματος. Μάχη μοναδική και διαρκής, μάχη έγχρονη και αιώνια.

Στην κάθε αναίτια προσβολή που υφιστάμεθα, στην κάθε χυδαία επίθεση που μας ματώνει, στην κάθε προδοσία που γεμίζει πίκρα την καρδιά μας, στη κάθε αγνωμοσύνη που ξεθεμελιώνει μέσα μας κάθε ιδανικό και κάθε εκτίμηση προς το ανθρώπινο είδος, στην κάθε συκοφαντία που μας αφήνει άφωνους και εκστατικούς για το πού μπορεί να φτάσει ένας άνθρωπος, αλλά και στην κάθε δική μας πτώση που διαψεύδει με τρόπο οικτρό την κάθε έπαρση και πεποίθηση στις δυνάμεις μας, το μέτωπο «Κρανίου Τόπος - λαξευμένο μνημείο» ενεργοποιείται ξανά και ζητά επιβεβαίωση πως όντως ο θάνατος θανάτω πατήθηκε και μια άλλη ποιότητα ζωής είναι εφικτή.

Την ώρα της αντάρας και του χαμού, την ώρα των θριαμβευτικών κραυγών των ισχυρών του κόσμου τούτου, την ώρα που το άδικο καγχάζει ειρωνικά και επιδεικνύει τη δύναμη και τον πλούτο του, την ώρα εκείνη,

«αδέλφια, κρατήστε καλά μέσα στην ψυχή σας το π(Π)νεύμα του μετώπου». _

<http://bit.ly/2RgqwFL>